

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένεννηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρὶς δς πλέξη.

Έτος αριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα τών αρχαιοτήτων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τὰ ξένα όμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τὸ χέρι.

Έβδομη Σεπτεμβρίου
κι' αρχή του μαρτυρίου.

Πενήντα έξη και πεντακόσα,
μες 'στό μηαλό μου γυρίζουν τόσα.

**Άφιξις του Φαδουλῆ
έν γαιδάρα και στολή.**

έσύ που θέλεις αίματα και φόνους και σφαγές,
κι' έξύμνησε τὸ σφάξιμο κι' ἄς έντρυφήσ' εἰς αίμα
τὸ παγερόν σου βλέμμα.

» Στρέψε και πρὸς τὸν Όλυμπον και πρὸς τὸν Ψηλορεί-
χαιρέτησε περιχαρὴς αὐτόνομον τὴν Κρήτην, [την,
κελάδησε τὰ τρόπαια περιφανοῦς άγώνος,
ψάλε τὸν Μπρούφα και νεκρὸν και ζωντανὸν συγχρόνως,
του Παππαδήμου τὴν ἀλκήν και τόσους Μακεδόνας,
που τὸ ραχάτι 'χάλασαν τῆς Λάμιας τῆς Κορδόνας.

» Ἀρμένη πάρε καύκαλο, που τόκοφαν έφέτος,
και φιλοσόφησ' επ' αὐτοῦ σαν παλαδὸς Ἀμλέτος.
Του κόσμου τὸ ξεπάτωμα ψυχρὸς μή θεωρῆς
ένῶ μυκάται τών σφαγῶν αίματοστάζων δαίμων....
βρόντα και σύ, πολέμαρχε, καθὼς κι' ὁ Θεωρῆς,
ὁ τὰς βροντὰς περδόμενος τών εἰρηνοπολέμων.

» Στεφάνωσε και τὸν Σκουζέ, διπλωματῶν στολίδι,
τὸν έν βρονταῖς συνδράσαντα μετὰ του Κορδονίδη.
Ἀνάστα και ζωντάνεψε νὰ κόψης και νὰ ράψης,
τρέξε 'στοῦ βούρκου σαν και πρίν νὰ κυλισθῆς τὸν λάκκο,
μόνο γι' ἀρραβωνιάσματα βασιλικά μή γράψης
νὰ μή σε στείλουν συντροφιά 'στοῦ Σ κ ρ ῖ π τὸν Κου-
[σουλάνο.

Ἀνάστα και ζωντάνεψε, ψυχὴ μου κοιμισμένη,
κι' ὁ κόσμος σε προσμένει.
Ἀνάστα και ζωντάνεψε, κορμι του ραχατιοῦ
κι' ἀνήμπορο κουφάρι,
νὰ ὄῃς τὸν Μπάριμπα ποῦκαμε τούς Κρήτας τάλατιοῦ
μέ τὸν Μπαῖρακτάρη.

Σφαγμένος γύρω σήπεται πολύδακρυς ντουνιαῶς
και παραστέκει γελαστὸς ὁ κόσμος τῆς άγάπης....
προχίζει τὸ χαντζάρι του τῆς Πόλης ὁ φονιάς,
ὁ του Γιλδιζ φιλόλαος κι' ἀμφιλαφὴς χασάπης,
και τὴν σφαγὴν κι' ὁ Μόσκοβος κι' ἡ Δύσις τὴν έγκρίνει
κι' εὐθὺς έξασφαλίζεται παγκόσμιος εἰρήνη.

Ὑπὸ τὰς αὔρας τὰς λεπτὰς εἰρηνικοῦ ζεφύρου
κόσμος αίματοστάλακτος κυττάζω νὰ περνᾷ,
κι' έκει παρὰ τὴν θιν' ἄλὸς τὸ κύμα του Φαλήρου
Ἀρμένηδων και Κρητικῶν κεφάλια νὰ ξερνᾷ
ὡς έγγυήσεις ἀσφαλεῖς εἰρήνης παγκοσμίου,
και τὸ χαντζάρι χαιρετῶ δημοφιλοῦς δημίου.

Ἀκούω τὴν διάχυσιν σεπτῶν Αὐτοκρατόρων
και μου φωνάζει μιὰ φωνὴ «ὡς πότε θὰ σιγᾷς;
ξύπνα και σύ, κοπρόσκυλο, θηρίον αίμοδόρον,

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος δκέτος.

Φ.—Καλῶς ἦλθα, Περικλέτο... τί μοῦ γίνεσαι; καλὰ;
πῶς τὰ πᾶς ἀπὸ μυαλά;

Φτερωτὸς ἐμπρὸς σου φθάνω σὰν τὸν ἵππο τοῦ Μαζέπα...
ἔμαθα τὸν Θεωδώρα πῶς τὸν βάπτισαν Χαλέπα,
ἔμαθα πῶς εἶχε φάγει τὰ μανίκια τοῦ γι' αὐτὴν
κι' ὅλη 'μέρα σούρτα φέρτα 'στὸν καθένα Πρεσβευτὴν,
ἔμαθα πῶς εἶχε χάσει καὶ Παρασκευὴ καὶ Τρίτη,
ἔμαθα πῶς εἶχε βάλει 'στὰ παράλια φρουρὰς
καὶ δὲν ἔφινε τουφέκια καὶ φυσέκια γιὰ τὴν Κρήτη.
ἔμαθα πῶς εἶχε γίνε σὰν Πυθία μυστική,
ὅτι τοῦφυγαν μιὰ νύκτα καὶ σπαθατοί μερικοί,
κι' ἐγένεν ἐκτὸς φρενῶν
καὶ γεμάτος ἀπὸ λύσσαν
γῆν καὶ θάλασσαν κινῶν
ἐξαπέστειλε τὴν Κί σ σ α ν.

Κι' ἔβλεπε μηχανορράφους ὅπως πρὶν Σατανικούς
Ἕλληνας, Ἑβραίους, Ρώσους, Εὐρωπαίους, Κρητικούς,
κι' ἔλεγε γι' αὐτὸν καὶ μόνον πῶς συνέβαιναν οἱ φόνοι
καὶ τῆς Κρήτης ἡ φουρτοῦνα γιὰ νὰ πέση τὸ Κορδόνι,
κι' ἦτο τρόμος κι' ἐφιάλτης ὁ θυμὸς τοῦ Θεωδωρῆ
καὶ δὲν ἔτρωγε μυζήθρα, μήτε Κρητικὸ τυρί,
ἀλλ' ὁ φίλος Γκολουχόφσκης καὶ τῆς Πύλης ὁ Τεφὴκ
ἤδραν τὴν διαγωγὴν του καὶ ο ρ ρ ἔ κ τ καὶ μ α ν ι φ ι κ,
καὶ λαβὼν ὁ κυριάρχης τῆς κορδοζούσης γῆς
πιστοποιήσιν ἀρίστης καὶ λαμπρᾶς διαγωγῆς,
ἐπεδείκνυε 'στους φίλους τὸ πιστοποιητικόν
κι' ἀερίζετο μὲ τοῦτο πρὸς χαρὰν τῶν νησιτικῶν.
Κι' ἔστεκαν ἐχθροὶ καὶ φίλοι τῆς Κορδόνας κεχνηνότες
κι' ἔλεγαν εἰς τὸν Μαγνῶρον: «χαῖρε χαῖρε κι' ὠσαννά,»
κι' ἄκουσα μετὰ χαρὰς μου πῶς τῆς φλογεραῖς μας νύταις
τὰ σεβάσμια τῆς εἶδαν τοῦ Καλίφη πισινά.
Ποία δόξα, Περικλέτο!... χαῖρε τῶν Μινιστρῶν γῆ!...
ὅμως ἐξαφνα συνέβη 'στὴν Ἀνώπολιν σφαγὴ,
κι' ἐψῆσαν σὰν ἄλλον Διάκο κἀποῖον Κρητικὸ παππᾶ
καὶ τὰ ξέρεις τὰ λοιπά.

Μίσα 'στῆς σφαγῆς τὸν οἶστρο
νὰ! καὶ βλέπω τὸν Μινίστρο
τὸ μουστάκι του νὰ στρήφῃ
μὲ τὸν Πρίσβυ τοῦ Καλίφη,
κι' ἔτρωγαν κι' οἱ ὀδοὶ παρέα
μιὰ χαρὰ 'στὸν Φαληρέα.

Τόκα, βλάμη, τόκα, Μπέη... ζήτω Πατισᾶχ Σουλτάνε
γιὰ τὸ νέο φονικό,
κι' ὅταν εἶδα τὴν παρέα, εἶπα μόνος μου πῶς θά'ναι
σκέρτσος διπλωματικό.

Ὅσο γιὰ διπλωματίαις ὁ Μινίστρος μας τοὺς παίζει
μὲς 'στὰ πέντε δάκτυλά του καὶ μὲ γάντι τοὺς κτυπᾷ,
πλὴν ἐσίμωσα μὲ τρόμον 'στῶν Μινιστρῶν τὸ τραπέζι.
καὶ μοῦ 'φάνηκε πῶς τρῶνε τὸν ψημένο τὸν παππᾶ.
Ποῖος κόσμος, Περικλέτο!... δέκα κλαῖς καὶ μιὰ γελάς...
δὲν μᾶς ἔφθανε τῆς Κρήτης ἡ καίλα κι' ὁ μπελάς,
κι' ἄλλο νέο μὲς 'στὴ μέση μᾶς ἐφύτρωσε παλούκι...
νὰ! κι' ὁ κύριός μοι Μπρούφας, τοῦ διαβάντρου τὸ κουλούκι,
τὴν φυλὴν τῶν Μακεδόνων πέρα πέρ' ἀναστατόνει...
κι' ἄλλη μηχανορραφία γιὰ νὰ πέση τὸ Κορδόνι.
Κι' ὅταν 'βγήκαν νικηφόρα τὰ τουφέκια τῶν Κρητῶν
ὁ Χαλέπας Κορδοναρχὴς εἰς τὰ σύννεφα πετῶν
εἶπε πρὸς τοὺς ἡμετέρους,
καὶ τοὺς δούλους κι' ἐλευθέρους:

«Πρὸ τῆς Θεωδώρας σκύψετε καὶ πρὸ τῆς φαβορίτας,
αὐτὴ καὶ μόνον ἔσωσε πρὸς τὸ παρὸν τοὺς Κρητάς.
Εὐπύνα, Κορδόνα, γρήγορα, καὶ μὲ τυμπάνων κρότον
παράτα νὰ μοῦ κάμης,
ἐλατ' εὐχαριστήσετε τὸν Μπάρμπα κατὰ πρῶτον
κι' ὕστερα τὰς Δυνάμεις.

Ἐγὼ μονάχος ἔλυσα καὶ τοῦτο εἰχῶς ἄλλο,
ἐμπρὸς συλλαλητήριον καὶ κόσμου πανηγύρι,
ἔχω καιρὸ, μωρὲ παιδιὰ, δεκάρικο νὰ βγάλω
περὶ θριάμβων καὶ νικῶν ἀπὸ τὸ παραθύρι.»
Κι' ἐφάν' ἡ λάμπουσα μορφή τοῦ λάλου Μιστριώτη,
χαριεστάτου ρήτορος καὶ πούρου πατριώτη,
κι' ἔνας 'στὸν ἄλλον ἔλεγε «γιὰ κύττα το, γιὰ κύττα
τὸ στόμα τὸ μελισταγές, τὸ μούτρο τὸ γλυκύτατο.»
Καὶ σύμπαν τὸ πολίεθρον ἐκ βάρων ἐκλονεῖτο
κι' ἐπῆραν τάλληρα πολλοὶ γιὰ νὰ φωνάζουν ζήτω,
κι' ὁ Θεωδωρῆς ὁ λύτης
καὶ τῶν δεσμῶν τῆς Κρήτης
τὸ πλῆθος ἐπερίμενε τῶν διαδηλωτῶν,
κι' ἦλθαν Κορδοναρούμπαιοι τὸν θρίαμβον βοῶντες,
μὰ 'στὸ συλλαλητήριον ἐκεῖνο τῶν Κρητῶν
λέγουν πῶς μόνον Κρητικοὶ δὲν ἔτυχαν παρόντες,
οὐχ ἦττον ἔσπευσα κι' ἐγὼ γοργὸς ἀπὸ τὸ Φάληρο
χωρὶς νὰ πάρω τάλληρο.

Κι' ἔχασκε καθένας ρήτωρ καὶ Κορδοναρέλος βλάμη,
κι' ὁ μελίρρυτος Χαλέπας, ποῦ σὲ τόσαις δάφναις γέμει,
εὐχαρίστησ' ἐγκαρδῶς ἐαυτὸν καὶ τὰς Δυνάμεις,
ἐρμηνεύς τῶν αἰσθημάτων τοῦ λαοῦ τοῦ Πο σ α π ἔ ρ η,
καὶ 'στους Κρητάς μὲ θυμὸν
στρατιᾶς ἀμόλησε,
γιὰ νὰ σκούσουν μεθ' ἡμῶν
πῶς ἐκεῖνος τόλυσε.

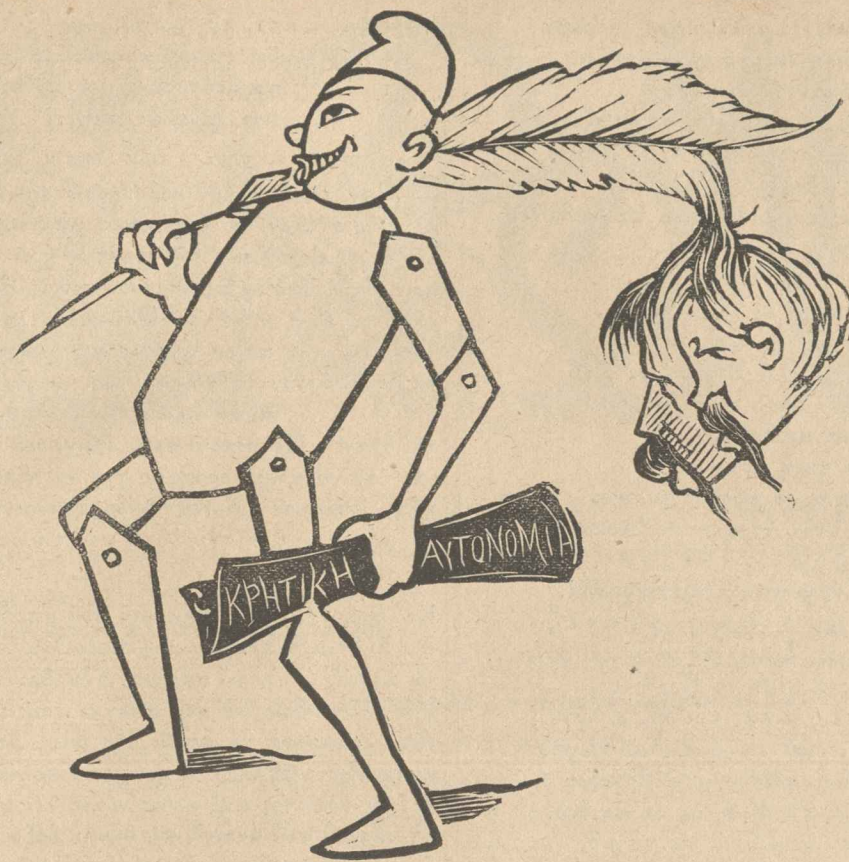
Μὰ δὲν τόλεγαν ἐκεῖνοι, κι' ἀντετάλησαν οἱ δρόμοι
πῶς θὰ γίνῃ συμφορά,
κι' ἀμολήθηκαν κλητῆρες καὶ ξιφήρες Ἀστυνόμοι
δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Νὰ καὶ τοῦτος, νὰ κι' ἐκεῖνος... κι' ἀντιστάσεως μὴ εἶναι
ἐκυρίευσαν τοὺς δρόμους τῆς εὐάνδρου πρωτευούσης,
κι' ἐκτυποῦσαν μὲ κοντάκια καὶ μὲ ρόπαλα βαρεῖά,
κι' ἐκατάλαβαν κι' οἱ σκλάβοι τί σημαίνει 'λευθεριά.
Κι' ἀνοιξαν Κρητῶν ρουθούνια κι' ἐγέναν κεφάλια πλάκας,
κι' ἔλεγαν καμπόσοι βλάκες

πῶς τὸ Σύνταγμα κι' οἱ νόμοι κι' οἱ περίφημοι θεσμοὶ
κυβερνώσης τῆς Κορδόνας ἐκατήντησαν χεσμοί.
Ποία μάχη δοξασμένη!... κι' ὅποιος σήμερα τολμήσει
νὰ τοῦ 'πῇ τοῦ Θεωδωρῆ πῶς αὐτὸς δὲν τόχει λύσει,
ὁ φωστήρ τῆς Καρκαλοῦς
λέει τοῦ Μπαίρακτάρη
καὶ τοῦ λύνει 'στὸ στηλιάρη
καὶ παγίδια κι' ἀφαλούς.

Ὁ Μεσσίας δὲ τῆς Κρήτης
ἔγινε καὶ λογοκρίτης,
κι' ἀποροῦσε, Περικλέτο, πῶς ὁ γέρον τῆς Σουμάδας
ἐπεφάνη τώρα τώρα τρομερὸς Τουρκομαδάς,
κι' ἂν τὸ κράτος δὲν ἐξῆμνεις καὶ τὴν δόξαν τῆς Κορδόνας
νῦν κι' αἶ καὶ 'στους αἰῶνας,
ἔβγαζ' ἕνα μανιφέστο
καὶ σ' ἐκάθιζαν ἀρέστο.

Ἐβγήκαν κι' οἱ Βασιλικοὶ
κι' ἔλεγαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
πῶς ὁ λύτης εἶναι μόνον
ὁ καθήμενος 'στὸν θρόνον.

Κι' ὅποιος ἄχυρα δὲν τρώγει
παρευθὺς θ' ἀναγνωρίσῃ
πῶς ἐκεῖνο τόχει λύσει
τὸ γνωστὸ συγγενολόγι.

Τόλυσαν οἱ συγγενεῖς
κι' ὄχι χέρι Δεληγιάννη,
καὶ δὲν εἴξευρε κανεῖς
ποῦ νὰ δώσῃ τὸ στεφάνι.

Δίχως νὰ πολυλογῶ
ἐβεβαίωνα κι' ἐγὼ
ὅ,τι κι' οἱ Βασιλικοὶ,
μήπως πάω φυλακὴ
ὡς ἐκφράζων δυσπιστίαν
πρὸς τοιαύτην δυναστείαν.

Περικλέτο, μὴ γελάς,
καὶ μὴν εἶσαι μπουνταλάς.
Ἡ Κορῶνα, ποῦ σκλαβώνει
μὲ χαμόγελο γλυκὺ,
ἄρχισε καὶ νὰ θυμῶνῃ
καὶ νὰ βάzzῃ φυλακὴ.

Γρῦ μὴν 'πῆς γιὰ Βασιλεία
νὰ μὴ 'δῇς Εἰσαγγελία
καὶ σοῦ 'πῇ πῶς ἔτσι θέλω
καὶ μετὰ χωροφυλάκων
μὲς 'στὰ κάτεργα σὲ στέλλω
σὰν τοῦ Σ κ ρ ἱ π τὸν Κουσουλάκον.

Φύλακες τῶν νόμων ἔτε,
καὶ γνωστὸν εἰς ὅλους κἀνω
πῶς ὁ νόμος ἐξηγεῖται
κατὰ βούλησιν τῶν ἄνω.

Περικλέτο κουφαηδόνι,
'πὲς κι' εἰς ἄλλους φαφλατάδες
πῶς τὸ Στέμμα δὲν σηκώνει
σὰν καὶ πρῶτα χωρατάδες.

Κι' ἂν κανένας παροδίτης
γιὰ τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης,
Περικλέτο, σοῦ 'μιλήσῃ,
'πὲς πῶς ὅλοι τόχουν λύσει,
κι' αἱ Δυνάμεις κι' ἡ Κορῶνα
κι' ἡ περίβλεπτος Κορδόνα,
σὺ κι' ἐγὼ κι' ὁ Μιστριώτης,
κι' ἕνας κι' ἄλλος πατριώτης.

Κι' ὑποστήριξε, βρέ χάχα,
περὶ τοῦτου συζητῶν
πῶς δὲν τόλυσαν μονάχα
τὰ τουφέκια τῶν Κρητῶν.

Κι' ὅταν ἐκεῖνα, Περικλῆ, ἐθρόντησαν ξανά
καὶ μὲ κἀπνοὺς ἐσκέπησαν τῆς Κρήτης τὰ βουνά,
κι' ὅπταν λέβης ἤρχισε πολεμικὸς νὰ βράzzῃ
κι' ἐδῶ πολέμου σάλπιγγες ἀντήχουν ἐπαράτοι,
τόχα μιὰ λύπη, Περικλῆ, καὶ τόβαζα μαράzzῃ
πῶς ὁ Μεγαλειότατος θὰ χάσῃ τὰ λουτρά του.
Κι' ὅταν συνάρσει Στέμματος καὶ Θῆτα Δεληγιάννη
αὐτονομίας Κρητικῆς ἐγράφετο φερμάνι,
μεθ' ὧν ἐκραζῶ κι' ἐγὼ, τοῦ δρόμου τὸ σκαυπίδι:
«εἶχε δὲν εἶχε τόκανε κι' ἐπὶ τὸ ταξεῖδι.»
Ὅμως αὐτό, βρέ Περικλῆ, δὲν εἶναι σὰν καὶ τάλλα,
ἐγκρύπτει βλάψεις ὑψηλὰ καὶ σχέδια μεγάλα,
ψιτ ψιτ, κρυφομιλήματα, καὶ μέλλοντας σκοπούς
καὶ συνεντεύξεις μυστικὰ μὲ Τσάρους καὶ λοιπούς.
Αὐτὸ ποῦ λῆς, βρέ τζόγια μου, θὰ μᾶς προσέβῃ κλέας,
ἀλλ' ὅμως περισσότερα δὲν λέγω, φίλη κάρα,
γιατὶ φοβοῦμαι μὴν ἰδῶ μορφήν Εἰσαγγελίως
καὶ τότε γιὰ τὰ μέλλοντα δὲν δίνω μιὰ δεκάρα.

Κι' ὁ Χαλέπας Θεωδράκης πρὸς τὸ μέλλον μας ἐστράφη,
μὰ τὸν κόβουν μὲς 'στὴ μέση πονηροὶ μηχανορράφοι.
'Εσχεδιάζε μεγάλα γιὰ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
κι' ὁ συμβιβασμὸς 'στὸ τέλος νὰ μᾶς ἔλθῃ σὰν μεζές,
ὅταν 'πέθανε τυχαίως κι' ὁ Λαμπάνωρ ὁ πολὺς,
σὰν νὰ λέμε, Περικλέτο, τῆς Ρωσσίας ὁ Σκουζές.
Μὰ θαρρῶ πῶς κι' ἄλλος Ρώσος ὁ Σουβάλωφ τὰ κορδώνει...
ἄλλη μηχανορραφία γιὰ νὰ πείσῃ τὸ Κορδόνι.
'Εχω δέ, καθὼς γνωρίζεις, ἀψευδεῖς πληροφορίες
ἀπὸ κύκλους ἐπισήμους, ἀπὸ κάτω κι' ἀπὸ 'πάνω,
πῶς ὁ κύριος Μαρκέζος τῆς γνωστῆς Σαλισβουρίας
βάλλθηκε νὰ ξεπατώσῃ τὸν δημοφιλῆ Σουλτάνο,
κι' ἡ σκιά, βρὲ Περικλέτο, τοῦ Θεοῦ τῶν οὐρανῶν,
ὁ Καλίφης δηλονότι, ὁ μηδένα προσκυνῶν,
ἐκατήντησ' ἐκ τοῦ φόβου μιὰ σκιά πραγματικῇ
καὶ γι' αὐτὸν δὲν ἔχεις φόβον νὰ σὲ χώσουν φυλακῇ.
'Ολοι πάλιν πλέκουν δόλους 'στὸν ἀτρόμητον Ἀρκάδα,
μὲ τὰς μηχανορραφίας θὰ γενῇ μιὰ κ ο λ λ ε ξ ι ὁ ν,
'βγῇκε δὲ μηχανορράφος κι' ἡ γυναῖκα τοῦ Ζηρκάδα,
προστυχιά καὶ τῶν γονέων, δίχως σ ι κ καὶ ν τ ι σ τ ε ξ ι ὁ ν.
Μπάμ καὶ μπουμ ἐπαναστάσεις, ξεκοιλιάσματα καὶ φόννοι...
'λύσσαξαν οἱ μασκαράδες γιὰ νὰ πείσῃ τὸ Κορδόνι.
'Εβουβάθης, Περικλέτο; ...δὲν 'μιλᾷς καὶ σύ, μουγγέ;
δὲν θυμάσαι καὶ τὸ ρ ἄ ο υ τ, ποῦ καμπόσοι ντιστεγκέ
εἶχαν 'πῇ σπουδαῖο μπάλο νὰ κουρδίσουν μιὰ βραδὴν
'στὴν ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου γιὰ τῆς Κρήτης τὰ παιδιὰ,
κι' ἡ κυρία καὶ ἡ μεγάλα, ποῦ ψευδίζουν εἰς τὸ ρ ὁ,
παράλυσσάν γιὰ τοῦτον τὸν φιλάνθρωπο χορό,
κι' ὅλοι γιὰ τῶν φιλανθρώπων τὸν ἐπίσημο σωρὸ
εἶπαν τὴν κακὴν τοῦ 'μέρα, τὸν κακὸν τοῦ καίρο;

Δὲν θυμάσαι, Περικλέτο, πῶς ἐκείνη τὴν φορὰ
τὰ συνάφια τῶν προστύχων τοὺς ἐρέρθησαν σκληρά,
πῶς ἀγρίεψε κι' ὁ τύπος, καὶ μὲ λόγια σοβαρά
ἔκανε τοὺς εὐγενεῖς μας δὴλὸ λεπτῶν κι' ἐνὸς παρᾶ,
κι' ἔγραψε γι' αὐτοὺς πῶς εἶναι μὲ τὸ νοῦ τρεῖς ντιστεγκέ,
φύσει δὲ τρεῖς ἀναγκαί;

Δὲν θυμάσαι τὴν ἀντάρα, ποῦ μᾶς 'πῆρε τὸ μυχλό;
δὲν θυμάσαι ποῦ τοῦ ρ ἄ ο υ τ τὸ συνάφι τὸ 'ψηλὸ
μὲς 'σ' ἐκεῖνο τοῦ Φαλήρου τὸ ξεσκέπαστο σελόνι
ἐφοβήθη μὴ δουλέψῃ μ α γ γ ο υ ρ ἄ ο υ τ καὶ λεμόνι,
ἀγγουριῶν καὶ φρούτων φλουδὰ καὶ ντομάτα γιὰ μπελτέ,
καὶ λερώσουν ντουαλέταις καὶ ξεσχίσουν ντεκολτέ,
καὶ μαλλιά κουβάρια γίνουν τὰ κ α ρ ἔ τῶν εὐγενῶν,
καὶ μ ὁ ν τ ἔ, 'φωνάξαν τότε, σ α π ρ ι σ τ ἔ καὶ σ α κ ρ ε -

κι' ἡ Μαρκέζαις τοῦ τσοκάρου κι' οἱ Μαρκέζοι τοῦ πατσᾶ,
κι' ἔπαυσε γιὰ τοὺς ἀστέγους ἡ καρδιά τῶν νὰ κλωτσᾶ,
ἀνεβλήθη δὲ τὸ ρ ἄ ο υ τ φιλανθρώπων λεπτοτάτων
κι' ὅλοι τότε γιὰ γεινάτι 'πῆραν 'πίσω τὰ λεπτά τῶν,
κι' ἐνθυμήθησαν τῶν μπάλων διαχύσεις καὶ ρωμάντζα
καὶ συνέκλαυσαν μαζί,
λέγοντες πῶς ἐδῶ πέρα βασιλεύει προστυχαντζα
καὶ λαὸς μ π ο υ ρ ζ ο α ζ ἰ;

Εὐπνῶ καὶ μούπαν ἔφυγε ὁ στόλος γιὰ τὴν Τῆνο,
καὶ κατεβαίνω 'στὸ γιζλό,
μὲ κύματα κρυφομίλῶ
καὶ τοὺς ἀφρούς τῶν πίνω.

Τὸ πρῶτο κύμα 'πέρασε χωρὶς νὰ μοῦ 'μιλήσῃ,
διαβαίνει κι' ἄλλο, μὰ κι' αὐτὸ
δὲν σταματᾷ μηδὲ λεπτὸ
νὰ μὲ πληροφορήσῃ.

Διαβαίνει τρίτο, τὸ 'ρωτῶ, δὲν θέλει νὰ μοῦ 'πῇ...
ὁρμητικὸν ἀφροβόλα,
τὰ μούτσουνα μου πιτσιλᾷ
καὶ γίνομαι παπί.

Κι' ἐφαντάσθην σὰν καὶ πρῶτα τὸν Κορδόναν μὲ κάρτα
καὶ τὸν στόλον νὰ θολώνῃ μὲ καπνοὺς τὸν οὐρανόν,
κι' ὅταν εἰς τὸ πῦρ τῆς Κρήτης πρῶτος ἔδραμεν ὁ Μάνος
ποιητῆς ἐνθουσιώδης, τέκνον ὄντως εὐγενῶν,
κι' ὅταν εἶδα κι' ἄλλοι νέοι καὶ καλαμαράδες φίλοι,
πόθων ἔρμια κι' ὀνείρων,
νὰ φουκτώνουν τὸ τουφέκι καὶ νὰ ρίχνουν τὸ κονδύλι,
πλὴν ἡμῶν τῶν ἀναπήρων,
κι' ὅταν ὁ Πετροπουλάκης ἔφυγε μὲ τὸ κανόνι
(κι' ἄλλη μηχανορραφία γιὰ νὰ πείσῃ τὸ Κορδόνι)
κάτι 'φτέρωσε καὶ τούτῃ τὴν ἀφτέρωτη καρδιά
κι' εἶπα μ' ὅλη τὴν ψυχὴ μου ἀσύρτε 'στὸ καλὸ, παιδί.

Κι' ὅταν εἶδα παλληκάρια τοῦ σπαθιοῦ καὶ τῆς Κορόνας
ἕνα κι' ἕνα διχλεγμένα—συφορέλια τῆς Κορόνας!—
νὰ πετάξουν 'στοῦ πολέμου τὴν βροντὴ καὶ τῆς φωτιάς
γιὰ νὰ παίξουν μὲ τοῦ μπόγιζ τοὺς φονιάδες μπαλωτζίς,
εἶπα: ἀσύρτε τὸ σπαθί σας μὲς 'στὸν πόλεμον νὰ τρέξῃ,
κατευόδιο, παλληκάρια, 'στῶν πολέμων τὸ νησί,
κι' ἂν γραπτὸς καὶ κρύος νόμος λιποτάκτας σὰς κηρύξῃ
τὸ σκαμνὶ τοῦ καταδίκου θάνατι δόξα σας χρυσή.»
Κι' ὅταν παίζοντας μιὰ 'μέρα μὲ τῆς ἀμμουδιάς τὰ φύλλα
ἔμαθα πῶς ζωντανέψαν τὰ παλὰ τάρματαλικια,
ὅταν εἶδα τὸν Βερβέρα καὶ τὸν Μπρούφα καὶ τοὺς ἄλλους,
ἥρωας χωρὶς ἀντάρα καὶ γιὰ τοῦτο πρὸ μεγάλους,
νὰ ξυπνοῦν μὲ τάρματα τῶν καὶ τὰ Τουρκοφάγα βόλια
τὴν ψυχὴ τοῦ Νικοτσάρα καὶ τοῦ Λάζου καὶ τοῦ Τόλια,
δάκρυα χαρᾶς μ' ἐπῆραν κι' εἶπα δὴλὸ φοραῖς καὶ τρεῖς:
«χαῖρε, γῆ τῶν Μυκεδόνων, χαῖρ' Ἑλληνικὴ πατρίς.»

Καὶ πόθους εἶχα μέσα μου σὰν τὸν σωρὸ τῆς ἄμμου,
κι' ἦλθε καὶ στόλος Ἀγγλικὸς 'στὸ Φαλήρον νὰ μείνῃ,
κι' ἦλθον τρεῖς Ἀγγλοὶ μιὰ βραδὴν κι' ἐκάθισαν σιμά μου,
κι' ἐγὼ τοὺς ἐτρατάρισα, μὰ 'πλήρωσαν ἐκεῖνοι.
'Ενώθησαν Ρωμαῖτικαίς κι' Ἑγγλέζικαίς καρδίαις
κι' ἔκανα γιὰ τοὺς φίλους μας κι' ἐγὼ κουβαρνταλήκια,
κι' ὁ Θεοτόκης σοβαρὸς ἐφάνη δὴλὸ βραδὴν
καὶ μὲ κανένα φιστικὴ δὲν ἐπαίξε φιστίκια.
'Ο γαλανὸς αἰγιαλὸς ἐγέλα γάλα ὅλος
κι' ἐβλεπα τὸ πανόραμα τῶν κολοσσῶν ἐκεῖνο,
καὶ 'στοὺς Ἑγγλέζους ἔλεγα ἀπὸ τῶν Ρωμηῶν ὁ στόλος
ὅταν καπνίζῃ μάλιστα καὶ πάη γιὰ τὴν Τῆνο.»
'Ο δὲ Μεγαλειότατος, προτοῦ 'στὴν Κοπενάγη
νὰ φύγῃ παρ' ἐλπίδα,
ἦλθε μιὰ νύκτα, Περικλῆ, φαμελικῶς νὰ φάγῃ
'στὴν πρῶτην Ναυαρχίδα,
καὶ τότε πιά 'μουρλάθησαν οἱ φίλοι μας Ἑγγλέζοι
κι' ἡ συμμαχία 'τέλειωσε μαζί μὲ τὸ τραπέζι.

Περικλέτο, Περικλέτο,
πεισματάρικη γκαμήλα,
μὲ κουμποῦρι καὶ σιλιέτο
γιὰ πολέμους μόνο μίλα.

Κι' ἔλα τώρα δὲς μου ζῦλο
καὶ 'στὸ προσεχές μου φύλλο
ἔχω νὰ σοῦ 'πῶ πολλά...
ταρλαμπούμπα, τρά λά λά.